

Joie de Vivre

Joie de Vivre

Rutger van Eijken

Voor Tara, mijn engel

Schrijver: Rutger van Eijken
Coverontwerp: Tara van Eijken
ISBN: 978 94 6418 9933
© Rutger van Eijken

1

De vakantie is begonnen. Na een paar dagen relaxen in De Rijk en een dagje strand bij mijn zus in Zeeland, is het nu tijd voor een maandje Frankrijk. De eerste tocht van vijf uur met Tara zit erop. Gezellig gezongen in de auto: Jolene van Dolly Parton (wat een tekst!), Dominique van Anouk ('ik ga kapot als ik jou met die andere wijven zie') en van start gegaan met een loeiend hard 'zing, vecht, huil, bid, lach, werk en bewonder' van onze vriend Ramses. Tara was de dj met de nieuwe bluetooth-box die vaak net iets te hard stond. Soms moesten we daar even van bijkomen en zonder muziek cadeautjes van oma uitpakken, spelletjes doen en het leven doornemen en dan zetten we toch de muziek weer aan om een deuntje te zingen. Zo kwamen we uiteindelijk uit in Langres; de oude ommuurde stad waar de radicaal verlichte filosoof Denis de Diderot geboren is.

Na die fijne autorit wilde ik wat slenteren door de stad, maar dat slenteren werd niets. Tara liep een keer te bokken. Dat doen meisjes van zeven jaar misschien altijd na een lange autorit. Dat weet ik niet zeker. Ik was nooit eerder zolang met een meisje van zeven op pad geweest. Een kaarsje in de kerk wilde Tara nog wel aansteken, maar daar bleef het ook bij. Wandelen vond ze vermoeiend, filosofen zeikerds, een kerk een kerk, een stadsmuur 'boeiend' met een uitgestreken bakkes en alle huizen oud en lelijk. Ik stapte dapper en vrolijk - goed, nu en terugbokkend - door, maar durfde in het 'huis van de verlichting' toch niet verder te gaan dan de museumwinkel. Ik overwoog een buste van Diderot te kopen en twijfelde over het brievenboek 'brieven aan Sophie'. Zoals

zovelen hield Diderot er een minnares op na en de brieven die zij elkaar schreven zijn prachtig, maar ik ben het Frans niet machtig genoeg om het in de eigen taal te lezen. Ik liet zowel het boek als de buste staan. Van de buste heb ik al spijt. Maar hoe krijg ik zo'n kop heel thuis? Ik ben nog vier weken op pad en ga straks alleen verder met het openbaar vervoer en een rugzak. Ik wil Denis tijdens die tocht niet kapotmaken, al bedenk ik me nu dat ik Voltaire ooit tot mijn spijt in de winkel van het Pantheon in Parijs heb laten staan. Zo erg tot mijn spijt dat ik een paar maanden later terugging om de buste alsnog te kopen, maar toen was Voltaire verdwenen en stond Napoleon op zijn plek. Nu vrees ik dat ik ooit terug moet naar Langres. Of dat ik morgen in alle vroegte terug moet naar dat museum om Diderot op te halen. Misschien zonder Tara, want die keek nu al te verveeld naar al die achttiende-eeuwse portretten. Stil was ze wel. Misschien was ze onder de indruk van de grijze suikerspin op het hoofd van Sophie. Ik heb het niet gevraagd. De momenten waarop Tara stil is zijn zo schaars dat je haar echt niet gaat vragen te praten als het zover is.

Buiten praatte Tara alweer en riep ze dat ze met een treintje door de stad wilde. En als Tara roept ben ik meestal de beroerdste niet om terug te roepen en haar vervolgens haar zin te geven. En zo reden wij even later dezelfde route als die we gelopen hadden in een wit toeristentreintje. Ik schaamde me niet eens. Ook niet om de gekke headset op mijn hoofd van de audiotour waarmee ons verteld werd over de gebouwen, de stenen, de nissen, de wal en de poort waar een onthoofde ridder ooit met zijn hoofd onder zijn arm doorheen wandelde. Ook hoorde enge verhalen over de heuvel achter de stad waar het nog steeds spookt van alle mensen die daar aan de galg geëindigd zijn. Ik zat als een zoutzak in dat treintje, hoorde alles aan en zwaaide naar alle

kinderen die naar ons zwaaiden. Je bent toerist of je bent het niet.

Het was nogal een dag. Die dag eindigde met bier, Orangina en pizza. Tijdens het eten probeerde ik Tara nog uit te leggen dat Diderot mede de encyclopedie bedacht heeft door met een clubje vrienden in alfabetische volgorde op te schrijven wat ze allemaal wisten. Van aambeï tot zoutoplossing. Tara boeide het geen reet. Ze speelde met de kaasslierten van haar pizza en zei alsof ze niets van mijn woorden gehoord had dat haar Orangina naar citroen smaakte.

Op de hotelkamer vertelde ze later dat ze moe was en wilde slapen en al die oude dingen maar niets vond. Haar oude vader wel, maar de andere oude dingen niet. Met die woorden sliep ze in. In een klassieke kamer van een oud hotel. Aan de Rue de Diderot, een paar deuren verwijderd van het huis waar hij geboren is. Morgen rijden wij door naar Avignon en over een paar weken ben ik in Parijs. In de kerk waar Diderot zonder steen of naam begraven ligt tussen de andere ware helden van de Verlichting voordat Voltaire en Rousseau op dat schild gehesen werden. Niet omdat die laatste twee het grote gelijk aan hun zijde hadden, maar omdat een samenleving minder rede en goddeloosheid bleek te verdragen dan de geest van de Franse Revolutie aanvankelijk wilde. Vrijheid is prachtig, maar voor gelijkheid en broederschap was toch een bindmiddel nodig. Een god zoals Voltaire niet helemaal wilde negeren of een devotie waarmee Rousseau het leven - of de natuur - een magisch tintje gaf. Zo gaat dat in het leven. We houden ons vast aan ideeën en artefacten en ondertussen zijn we aan de wormen gelijk! Wanneer leren we toch eens die nietigheid te zien en te verdragen? Geen idee. Wij gaan op naar de volgende bestemming en geven zo het leven zelf wel vorm. De rest is bijzaak. Of hoofdzaak. Dat weet ik nooit vooraf.

2

Tara leek vanmorgen vrolijker toen ze opstond. Ik heb geen idee of ik vrolijk was. Ik zat al te lezen toen Tara haar ogen opendeed en ik heb het vannacht volgens mij nog twee uur zien worden. Belangrijk is dat niet. Vakantie is vakantie en dan maken de uren die je slaapt nog minder uit dan op werkdagen. Al vraag ik me af wat dat verschil precies maakt. Ik vind mijn werk zo leuk dat ik het niet vermoeiend is en ik vind een vakantie zo ontspannen dat ik gewoon doorwerk. Nou ja, ik lees wat, denk wat na en schrijf wat. Er zijn alleen geen studenten om mijn bespiegelingen mee te delen. Tara zou dat kunnen zijn, maar ze is afgehaakt. Vanmorgen hadden ze bij het ontbijt de bekende ronde kaas uit Langres. Die verkopen ze gewoon bij de Albert Heijn, maar nu was hij hier en dat wilde ik graag delen. Tara vond er opnieuw geen zak aan en vond het nog stommer dat ik een foto maakte van de kaas. Ik negeerde haar en stuurde de foto naar degene met wie ik de kaas graag en vaak eet. Het Vleermeisje in het verre Nederland. Daarna deed ik mijn telefoon weg. Tara haat die dingen aan tafel. Ik dronk sloten koffie en at mijn eerste Franse croissant van dit jaar en stukjes stokbrood met de kaas. Tara at niets. Ze vond alles er vies uitzien en het restaurant nog altijd te oud om er lekker te kunnen eten. Ze hoefde zelfs geen banaan, thee of voorverpakt koekjes. Ze wilde weg uit deze stad.

Uiteindelijk wilde ik ook weg uit deze stad, maar vind maar eens een uitweg met al die klote steegjes. Zelfs de TomTom was verdwaald. Nou ja, dat ding verdwaalt natuurlijk niet. Dat ding zit gewoon tegen mijn ruit geplakt en roept dat ik

straten in moet draaien waar ik niet in mag. Nu is autorijden al niet bepaald mijn hobby - ik heb niet eens een auto (wel een rijbewijs geloof ik) - en met dit gekut en dwalen begon ik al snel te zweten en te schelden. Tara zat naast me met haar voeten op het dashboard en draaide muziek. Zo hard dat ik me nog minder kon concentreren en haast de airbag uit mijn stuur kopte.

"Ga ik de dag nog meemaken dat je een keer niet vloekt?" vroeg Tara. Ik denk dat ze het anders zei, maar zo heb ik het opgeslagen.

"Vloek ik dan zo vaak?" vroeg ik.

"Je doet niets fout," zei ze daarop. "Je bent een lieve papa. Je vloekt alleen veel en je hebt mijn geld gejat."

"Hoezo heb ik je geld gejat?"

"Nou, mijn portemonnee met precies 50 euro ligt hier in het kastje en dat heb jij gedaan. Ik heb daar niet om gevraagd."

Ik vloekte alweer. Ik kon alleen rechts waar de TomTom links zei.

"Als dat ding me langs het Huis van de Verlichting leidt, ga ik de buste van Diderot nog even halen," zei ik.

"Helemaal niet," zei Tara en alsof de hemel haar hielp verscheen er een bordje met toutes directions en verlieten wij via een oude poort de stad Langres.

Op de snelweg richting Avignon kwam ik weer wat tot mezelf. Dat wil zeggen; in een soort dromerige toestand. Tara at een rol Mariabiscuit en wij reden op een vrijwel verlaten route de soleil. Nou ja, van de drie banen reden er alleen wat vrachtwagens op de rechterbaan en ik deelde de middenbaan met een donkergrijze BMW. We reden ongeveer even hard. Ik bleef alleen in mijn baan en de BMW ging steeds naar de rechter als dat kon. Een heerlijk zinloze manoeuvre. Het was nog veel te vroeg om aan het stuur te draaien. In mijn dromerige toestand zag ik ons even van bovenaf. De BMW vormde een mooie ritssluiting met de vrachtwagens en wij

waren maar een saaie rechte lijn. Ik maakte niets open of dicht. Wat een ellende. Ik mijmerde even of ik parallellen met mijn leven zag, maar mijn visioenen werden overstemd door Tara die 'Ha Ha Ha, je vader die is gek' van Kinderen voor Kinderen heel hard meezong omdat ze het zo over mij vond gaan. Daarna kwam 'Papa, ik lijk steeds meer op jou'. Niet van Stef Bos, maar gezongen door een vrouw die er de blits mee had gemaakt bij de Voice. Verder zongen we weer Anouk en al de andere hits van gekwetste mensen tot we op de camping in Avignon waren. Daar begon wat de hel is van iedere alleenstaande - of alleengaande (wat een term) - ouder; het opzetten en inruimen van een tent, terwijl je net als je kind niets liever wil dan zwemmen, liggen en bier drinken. De tent stond echter snel (het is zo'n makkelijk ding waarvan je de 'tentstokken' op kunt pompen waardoor hij vanzelf recht gaat staan), maar het opzetten van de voortent was een drama. Zo'n drama dat ik de tent na een uur ploeteren heb opgevouwen en in een hoek heb geflikkerd. De echte rust moet blijkbaar nog over mij neerdalen deze reis. Daarna begon het inruimen. Allemaal borden, bestek, citronellakaarsen, waterkoker, koffieding, gasfornuis, theedoeken, handdoeken, olijfolie, zout, peper, duizend schoonmaak- en verzorgingsproducten, een rubberboot, bakplaat (jawel, los van het gasfornuis), aluminiumfolie, koelkast, tafel en weet ik wat allemaal. Eigenlijk kon de tent wel wat plankjes gebruiken om alles op te bergen, maar het lukte me niet goed de spijkers vast te slaan in het tentdoek. Daarom besloot ik de boel de boel te laten, een biertje achterover te slaan en me in mijn zwembroek te hijsen voor een welverdiende duik in het zwembad. Die duik kwam er niet. De badmeester zei dat mijn zwembroek te los en te lang was.

"Aber....pourquoi?" probeerde ik nog.

"It's forbidden," zei de man onverbiddeijk.

Ik droop af, zonder werkelijk nat te zijn. Ik ging bij het zwembad op een stoel liggen met een boek en viel na een halve pagina in een even welverdiende slaap. Die slaap was kort omdat Tara mij koud en nat van het zwembadwater een knuffel kwam geven. Ik hield haar vast, gaf haar een kus en vloekte zacht van binnen. Waar is de kalmte, waar is de rust? Ik moet nog even inkomen denk ik.

3

Half zeven! Echt enorm 6:30. In het echte leven zou het 6:25 of 6:35 moeten zijn, want ik wil alleen wakker worden met een vijf in de klok, maar nu was het toch echt half zeven rond. Ik lag nog in coma - eindelijk in een diepe slaap van de ietwat koude lucht in de tent - maar Tara moest plassen en ze wilde niet alleen. Na wat morren ging ik mee en toen ik eenmaal stond kwam dat goed uit omdat ik zelf ook bleek te moeten. Terug in de tent wilde ik mezelf weer onder narcose brengen, maar Tara vond het tijd voor yahtzee. Verzetten had geen zin, dus gooide we even later dobbelstenen op het luchtbed. De stenen bleven op een punt tussen de opblaasbuizen steken en al snel ontstond er discussie over welke ogen we moesten tellen; de linker of de rechter. Daarna meende Tara dat een 'kleine straat' echt veertig punten is - in plaats van de dertig die op het blaadje staan - en ontstond er langzaam kortsluiting achter mijn toch al dichtvallende ogen. Ik besloot nog even te slapen. Tara schreef ondertussen wat in haar dagboek en deed alleen een spelletje en riep vrij snel daarna dat ze honger had. Ik probeerde nog tijd te rekken door haar te vragen het brood op te halen dat ik gisteravond besteld en betaald had, maar ze wilde niet alleen. Dus schoot ik me in mijn kleren en toog ik met Tara - zij nog in pyjama - naar het barretje om de bestelling af te halen.

Ditmaal at Tara goed; croissants en stokbrood met Boursin. Ik had zoals altijd in Frankrijk stokbrood met Roquefort als ontbijt. Daarna wilde ik even rustig wakker worden met koffie en een boek, maar Tara had duizend vragen over of we ging zwemmen, of ze naar de speeltuin mocht, waarom ik een

lamp in de boom had gehangen, waar de bol touw was gebleven, wanneer ik de tent verder in ging ruimen en heel veel anders waardoor ik mijn eigen gedachten niet meer verstond. Ik besloot mijn koffie op te drinken en een douche te nemen. Nog wat gedesoriënteerd van het onvermogen tussen alle vragen van Tara een eigen plek in de dag te verwerven zocht ik naar een handdoek. Tara stond alweer achter me en riep: "hophophop, ga snel douchen, ik wil weg!" Nu verdaag ik het niet alleen slecht als iemand voortdurend door mijn gedachten heen praat - zeker vroeg op de dag - maar ik heb ook nogal een autoriteitsprobleempje, dat zich vooral openbaart als iemand mij dwingend stuurt en enorm opjaagt. Maar goed, het is vakantie, ik had mijn handdoek en nog een stel kiezen om op elkaar te bijten en zo kon ik even bijkomen onder de douche. Een douche die op een camping zelden heet genoeg is om mijn poriën te openen en echt verbinding tot stand te brengen met de buitenwereld.

Terug uit de douche wilde Tara met mij zwemmen, maar mijn zwembroeken waren zoals gisteren bleek allemaal te lang en te wijd en daarom moesten we eerst naar de Decathlon voor een nieuwe zwembroek. Een nieuwe zwembroek waar ik me al ongemakkelijk in voelde voor ik hem überhaupt gezien en gepast had. Ik heb geen lichaam voor een ballenknipper. Liever had ik helemaal geen lichaam. Wat een onding is dat toch. Aan gedachten heb ik meer dan genoeg. Het is niet dat ik iets tegen mijn lichaam heb. Ik heb dit lichaam nou eenmaal en het zit me best als gegoten. Toch draag ik liever een gekleurde lange wijde zwembroek om de aandacht van mijn lichaam af te leiden. Zodat mensen aan zee of bij het zwembad tegen elkaar kunnen zeggen; "Zag je die bierbuik?" En dat de ander dan zegt; "Nee, ik zag alleen een fleurige bloemenweide op een hoop stof." Het is misschien een gekke afleidingsmanoeuvre voor een man, maar vrouwen doen niet anders met hun zwart dat afkleedt, streepjes die langer

maken, bh's die liften, badpakken die de boel bij elkaar houden en liters make-up waarmee anderen worden mis- en verleid. Kort en goed vond ik een strakke zwarte zwembroek met pijpjes waarin mijn penis afgekleed uitkwam. Hij was nog kleiner dan ik me hem herinnerde. Ongeveer de helft van het ding uit mijn dromen. En jawel, dat ding uit mijn dromen is weldegelijk mijn eigen penis. Ik droom zelden over de pik van een andere man. Nooit eigenlijk, nu ik erover nadenk.

Ik zat nu te kijken met mijn eigen geslacht in een iets te strakke broek. Inmiddels zat ik ermee in het water. Mijn humeur kon beter en mijn gedachten tolden nog altijd alle kanten op, maar ondertussen moest ik wel twintig keer de glijbaan af en allerlei dansjes en opdrachten in het water doen. Ik kreeg niets voor elkaar.

"Het zou fijn voor je zijn als je wat vriendjes maakt," zei ik tegen Tara.

"En wat boeit het als dat niet zo is?" zei ze en ze zwom alweer onderwater tussen mijn benen door.

"Het zou beter zijn als je de spagaat kon," zei ze toen ze bovenkwam. "Dan moet ik dicht op de bodem zwemmen."

Ik deed vrolijk mee en probeerde daarna onderwater van de ene naar de andere kant van het zwembad te zwemmen. Over de lange kant natuurlijk. Dat lukte wonderwel in een keer. Ik probeer dat iedere vakantie, maar in de tijd dat ik rookte kwam ik altijd lucht tekort. Nu biets ik alleen soms wat peuken van collega's en dat scheelt blijkbaar enorm.

Na de lunch kon Tara knutselen bij het animatieteam. Ze was het enige Nederlandse kindje, maar ze had toch even afleiding. En ik had even tijd om te lezen en al snel heel diep te slapen. Ik zat op een wat onhandige regisseursstoel bij de tent en kon daarin al slapende mijn draai niet vinden. Mijn bed in de tent bleek te warm, dus zocht ik een bedje bij het zwembad. De enige die vrij was stond midden in de zon en in

plaats van te slapen ging ik driftig zitten typen op mijn telefoon. Zo driftig dat ik wat oververhit raakte en een koude douche moest nemen. Toen ik daarvan terugkwam ging ik te ver naar achteren op de bedje zitten en sloeg ik om. Met mijn kop tegen een muurtje en met mijn benen in de lucht. Wat een ellende. En dan had ik ook nog die belachelijke zwembroek aan. Ik had me wel serieus pijn gedaan en terwijl ik daar zo lag schoot het even door mijn stekende kop dat ik er anders bij had gelegen als mijn stoel iets verder naar achteren had gestaan en ik met mijn nek op die muur was geklapt. Dat zou toch een bizar verhaal zijn. Dat ik dood tegen een muurtje lig terwijl Taartje tien meter verderop een zelfgemaakte sambabal zit te schilderen. Toen ik overeind kwam zag ik een vrouw mij zo schaapachtig aankijken dat ik even dacht dat ik toch gestorven was en in de hel was beland. Maar waarom zou ik in de hel zitten? Goed, ik vloek wel eens en maak vaak zo'n bende van mijn leven dat ik daarmee anderen een hoop pijn en verdriet doe, maar als er dan toch een opperwezen is, denk ik dat hij of zij eerder geniet van die soap dan dat hij/zij mij erom zou veroordelen. De pijn en het verdriet van anderen zou het opperwezen wegwuiven als klein menselijk leed en hij/zij zou zich achter het scherm waarop mijn leven te zien was vast te goed doen aan hemelse studentenhaver en een glaasje oude port. Leer mij het opperwezen kennen! Zeker als het naar mijn evenbeeld geschapen is! Of andersom. Daar zijn de meningen - hoe onterecht ook - over verdeeld. Hoe dan ook; ik keek om me heen, zag Tara verderop onder de bomen zitten en bedacht me dat ik toch nog gewoon levend in Frankrijk was. In mijn schedel stak een hoofdpijn op en ik werd misselijk. Ik voelde of ik ergens bloedde. Dat deed ik niet. Wel had ik stukjes kalk in mijn haar en een bult. De vrouw keek me nog steeds aan. Ze was geen Nederlandse vermoed ik, maar ik kende even geen andere talen meer.

"Ik kieperde om," zei ik toen maar.